

Arrest

nr. 216 497 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. MENSALT
Gemeentehuisstraat 26
1852 BEIGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat P. MENSALT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: W.,*

voornaam: M.
geboortedatum: 03.09.1989
geboorteplaats: Gujrat
nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 15.09.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14:

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk, PV HV.61.LG.003331/2017 van de PZ Grimbergen. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is gesteund op de schending van "de artikelen 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur."

Het wordt uiteengezet als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing verzoeker beveelt om zonder inachtneming van een termijn het grondgebied te verlaten, zich steunt op de betrapping op heterdaad van zwartwerk en het winstgevend karakter van deze feiten, leidt verwerende partij eruit af dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde geacht wordt te kunnen schaden, in welk geval artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er zelfs geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek moet worden toegestaan.

Terwijl verwerende partij nochtans niet heeft kunnen vaststellen dat verzoeker een gevaar uitmaakte voor de openbare orde of nationale veiligheid gezien aan de voorwaarden ervan niet is voldaan. En terwijl dit motief nochtans bepalend is voor het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn voor vrijwillige terugkeer.

En terwijl de notie "openbare orde" dan ook met voorzichtigheid/zorgvuldigheid moet worden gebruikt om een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn te motiveren. Zodat de bestreden beslissing de bepalingen en beginselen ter hoogte van het middel schendt.

Toelichting

13.

Zoals reeds in het feitenrelaas uiteengezet wenst b.v.b.a. T. verzoeker aan te werven als groom voor het onderhoud en verzorging van haar paarden.

Verzoeker legt ten bewijze van deze bewering reeds bewijs voor van de bevestiging door de raadsman van b.v.b.a. T. aan de zaakvoerder van b.v.b.a. T. van een aankomstverklaring op de gemeente Grimbergen opdat zijn verblijf in België verzekerd zou zijn, waardoor verzoeker minstens tot 1 november 2017 in België kan verblijven (stuk 5).

Een bewijs van goed gedrag en zeden uit Italië (stuk 6) en een medisch attest werden ook opgevraagd.

14.

Eenmaal dit in orde is, zullen de nodige documenten kunnen worden aangevraagd om verzoeker in België ook volkomen regulier te kunnen laten tewerkstellen.

15.

In het licht hiervan kan verzoeker bezwaarlijk ten kwade worden geduid "zwartwerk" te hebben verricht, nu de raadsman van b.v.b.a. T. al het mogelijke in het werk stelt om de papieren voor het verblijfsstatuut in België van verzoeker en zijn tewerkstelling in België in orde te brengen.

16.

• In de mate dat de bestreden beslissing er zonder meer van uitgaat dat verzoeker op illegale wijze zwartwerk aan het verrichten was, terwijl de objectieve stukken van het dossier net het tegendeel bewijzen, dan kan niets anders worden besloten dan dat verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan bij het nemen van haar beslissing.

Nochtans dient de overheid een besluit zorgvuldig voor te bereiden en te nemen: correcte behandeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming.

Het is duidelijk dat verwerende partij bij de beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of die althans niet correct heeft beoordeeld, minstens zij op grond daarvan niet redelijk tot haar besluit is gekomen, nu verzoeker betwist dat hij reeds een beroepsactiviteit uitoefenende in België waarvoor hij dus nog niet in het bezit diende te zijn van de vereiste machtiging (arbeidskaart).

17.

Gezien het bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is, is het middel dan ook gegrond.

2.2. *In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van "de artikelen 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur."*

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Doordat de bestreden beslissing aanvoert dat verzoeker op heterdaad is betrapt op zwartwerk en het winstgevend karakter van deze feiten als dusdanig voldoende zou zijn om de openbare orde te schaden, waarvoor geen termijn voor vrijwillige terugkeer noodzakelijk is.

Terwijl verzoeker niet alleen betwist zwartwerk te hebben verricht, maar tevens dat hij niet zou hebben getwijfeld om in België op illegale wijze te verblijven.

En terwijl volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie het hoegenaamd niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding om de maatschappelijke orde schade te kunnen toebrengen (HvJ, C-554/13 van 11/6/15).

En terwijl er sprake moet zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" opdat een gevaar voor de openbare orde zou kunnen worden weerhouden (HvJ, C-430/10 van 17/11/11).

En terwijl aldus niet louter op basis van deze vaststelling op automatische wijze tot de aantasting van de openbare orde kan worden besloten.

Zodat de bestreden beslissing de bepalingen en beginselen ter hoogte van het middel schendt.

Toelichting

18.

Opdat er kan besloten worden tot schade van de openbare orde, komt het aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde,

nu dit immers als reden wordt gehanteerd om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

19.

In deze is verwerende partij op basis van de enkele vaststelling van zwartwerk tot het besluit gekomen dat' er een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Evenwel blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van "een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

20.

Uit niets blijkt dat verwerende partij een voldoende individueel onderzoek heeft verricht of heeft betracht om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen.

De tewerkstelling zonder arbeidskaart is als zodanig niet voldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker haar "illegale" praktijken zou verderzetten.

De aangevoerde motivering is bovendien ook onverenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie, volgens dewelke de schade voor de openbare orde geval per geval dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling en de loutere wetsovertreding geen voldoende reden is om te kunnen gewagen van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

21.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder de minste termijn voor vrijwillige terugkeer, is kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

22.

Op zijn minst werd geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, die immers op proef (in afwachting van het in orde brengen van de papieren voor verblijf en tewerkstelling) bij een Belgische werkgever die zich in orde aan het stellen was én in het bezit van een tijdelijke verblijfsvergunning waardoor er dan ook helemaal geen reden was om aan te nemen dat verzoeker "zijn illegale activiteiten" verder zou zetten, reden te meer waarom het bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk is in het licht van de concrete situatie van verzoeker."

2.3. Het derde middel is afgeleid uit de schending van "artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 7 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)."

Verzoeker geeft de volgende uiteenzetting:

"Doordat de bestreden beslissing als reden voor het bevel tot verwijdering van het grondgebied en het inreisverbod aangeeft : "op heterdaad betrapt voor zwartwerk, wat gelet op het winstgevend karakter van deze feiten, "geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

Terwijl het Sociaal strafwetboek zwartwerk als dusdanig niet strafbaar stelt en in België dus niet als misdrijf wordt weerhouden.

En terwijl de sanctionering van zwartwerk van een werknemer slechts sanctioneert met een administratieve geldboete.

En terwijl artikel 6 § 2 E.V.R.M. bepaalt dat "Een ieder die tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan

Zodat de bestreden beslissing in de mate zij geen concrete omstandigheden en gedragingen van verzoeker aanvoert teneinde bewijs te leveren dat deze de openbare orde heeft geschaad en/of gevaar vormt voor de openbare orde, de bestreden beslissing genomen is met miskenning van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is andermaal gegrond.

Toelichting

23.

Tot het bewijs van het tegendeel, is verzoeker onschuldig op het vlak van het beweerd zwartwerk. -

24.

Verzoeker heeft zich ook niet schuldig gemaakt aan zwartwerk, Verzoeker was op het ogenblik van de inval op 15.09.2017 immers op proef voor b.v.b.a. T. met het oog op zijn vervolmaking als International Competition Groom met het oog op zijn aanwerving door b.v.b.a. T. en werd zelfs niet eens de gelegenheid geboden om aan te tonen dat er van zwartwerk hoegenaamd geen sprake was.

25.

Nog los van de omstandigheid dat er ernstige vragen moeten worden gesteld over de inval in de woning van de heer T. C. in Grimbergen en de mogelijkheid om dienstige vaststellingen te verrichten, moet bovendien worden opgemerkt dat op het ogenblik dat de sociale inspectie ten huize van de heer C. binnenviel verzoeker zelfs helemaal niet aan het werk was.

Verwerende partij kan zich niet laten leiden door een eenvoudig proces-verbaal.

26.

Overigens wordt de niet-aangegeven arbeid in hoofde van de werknemer slechts een betuigd met een sanctie van niveau 1 (administratieve geldboete), opgelegd door de administratie, waardoor deze in wezen ook geen strafrechtelijke sanctie is en de inbreuk dus ook geen delictueel karakter heeft van aard om te kunnen gewagen van een gedrag dat de openbare orde kan schaden.

Om als werknemer (administratiefrechtelijk) te kunnen worden gesanctioneerd voor zwartwerk, moeten bovendien twee voorwaarden cumulatief zijn vervuld :

- de werknemer oefende wetens en willens de arbeid uit, wetende dat deze niet aangegeven werd*
 - tegen de werkgever werd een proces-verbaal opgesteld voor de niet-aangegeven tewerkstelling*
- Het is niet aangetoond en zelfs volkomen onjuist een beslissing te steunen op een niet eens bewezen sociaalrechtelijke inbreuk.*

27.

Gezien de inbreuk slechts met een administratieve boete wordt gesanctioneerd, valt hoegenaamd niet in te zien in welke mate de openbare orde daardoor zou kunnen worden geschaad.

Door zonder meer uit te gaan van een onjuist vermoeden van schade van de openbare orde, ingevolge het beweerd zwartwerk door een werknemer, terwijl zulks zelfs helemaal geen misdrijf uitmaakt en er zelfs niet eens is aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk in het zwart aan het werken was, zonder dat daarbij zelfs het oordeel van het openbaar ministerie en/of de strafrechter werd afgewacht, is het motief van de beslissing dus niet verenigbaar met het beginsel van het vermoeden van onschuld.

Het middel is eveneens gegrond.”

2.4. De middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

2.4.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is

uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4.2. In zoverre de aangevoerde middelen betreffende de afwezigheid van termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, moet erop worden gewezen dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker hierbij heeft. Immers, met zijn grief voert hij onrechtstreeks aan dat hem ten onrechte geen dertig dagen zouden zijn verleend om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl op heden al een termijn van meer dan dertig dagen is verstreken sedert de bestreden beslissing en uit niets blijkt dat verzoeker het grondgebied al dan niet gedwongen zou hebben verlaten. De middelonderdelen die betrekking hebben op de al dan niet terechte invulling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” en het daaraan klevende gebrek aan termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten moeten derhalve niet worden onderzocht. Alleen al om die reden kan verzoeker zich evenmin dienstig beroepen op artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn)

2.4.3. Artikel 11 van Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op een inreisverbod en kunnen dus in casu niet dienstig worden aangevoerd, nu een dergelijk verbod geen voorwerp uitmaakt van het beroep.

2.4.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Luidens deze bepaling kan de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

In casu stelde de gemachtigde vast dat uit een pv van de politiezone Grimbergen is gebleken dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk. Verzoeker betwist dit, stellende dat alles in het werk wordt gesteld om zijn verblijfsstatuut en zijn reguliere tewerkstelling in orde te brengen. Echter, hiermee geeft hij alleszins aan dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen sprake was van een reguliere tewerkstelling, nu hij niet betwist dat hij daarvoor in het bezit diende te zijn van een voorafgaande machtiging. In de brief van zijn raadsman aan de bvba T., die verzoeker zelf bij het verzoekschrift voegt, wordt overigens gesteld:

“In eerste instantie dient het dossier in orde te worden gesteld voor wat betreft het verblijf in België van de Heer W., terwijl vervolgens het nodige zal worden gedaan teneinde de nodige documenten te verkrijgen om de heer W. te laten te werk stellen in België. “

Uit deze brief blijkt hoegenaamd niet dat inmiddels daadwerkelijk stappen werden ondernomen tot het bekomen van arbeidsvergunning zodat verzoeker niet aantoonde dat met zijn persoonlijke situatie geen rekening werd gehouden.

Verzoeker stelt dat hij op het ogenblik van de inval op 15 september 2017 “op proef” was met het oog op zijn vervolmaking en zijn aanwerving door de bvba T., dat hij zelfs helemaal niet aan het werk was en dat de verwerende partij zich niet kan laten leiden door een eenvoudig proces-verbaal. Hij verwijst naar artikel 6, §2 van het EVRM en stelt dat hij, tot bewijs van het tegendeel, onschuldig is op het vlak van het beweerde zwartwerk.

Het vermoeden van onschuld is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De bestreden beslissing is geen maatregel van strafrechtelijke aard maar wel een administratieve rechtshandeling en dus kan verzoeker de schending van dit beginsel niet dienstig opwerpen. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Uit de stukken van het administratief dossier, en meer in het bijzonder uit het “Administratief verlag : Zwartwerk” van 15 september 2017, blijkt dat een proces-verbaal werd opgemaakt. In het verslag kan het volgende worden gelezen :

“Onze diensten werden ter plaatse geroepen door de Arbeids Inspectie omtrent betrokkene welke werkzaamheden zou uitoefenen op het adres, doch niet in het bezit is van een juiste arbeidsvergunning. Betrokkene is in het bezit van een Pakistaans paspoort en een Italiaanse verblijfstitel. Betrokkene is tevens in het bezit van een document “Aankomstverklaring”.

Betrokkene zou werkzaam zijn voor de bewoner van de woning op het adres, de werkzaamheden bestaan uit het verzorgen van de paarden.

Werd betrokkene op heterdaad betrapt: ja

[...]

Verhoor van de betrokkene:

[...]

Zijn verklaringen interpreteren we als volgt

Betrokkene verklaart dat hij in het land is sedert 1 maand geleden. Betrokkene komt de paarden verzorgen welke op het adres verblijven

Betrokkene zal 3 maanden in het land verblijven, doch zou dit willen verlengen”.

Verzoeker ontkent dat hij op heterdaad werd betrapt en stelt dat hij helemaal niet aan het werk was, maar brengt geen enkel concreet begin van bewijs aan dat erop zou kunnen wijzen dat hetgeen omschreven werd in het administratief verslag niet correct zou zijn, zodat dit stuk vooralsnog moet worden geacht overeen te stemmen met de werkelijkheid. De verwerende partij kan, waar zij zich heeft gesteund op de gedane vaststellingen, geen onzorgvuldig handelen worden verweten. Waar verzoeker nu beweert dat hij op proef was bij de bvba met het oog op zijn vervolmaking en aanwerving door de bvba T., toont hij niet aan dat hij werd vrijgesteld van de verplichting om over een voorafgaande machtiging te beschikken voor het uitvoeren van de werkzaamheden zoals door hemzelf beschreven. Hij heeft dan ook geen belang bij zijn argument dat hem niet de gelegenheid werd geboden om aan te tonen dat er geen sprake was van zwartwerk. Verzoekers argument, ten slotte, dat het sociaal strafwetboek zwartwerk als dusdanig niet strafbaar stelt als een misdrijf en dat een administratieve boete slechts onder bepaalde voorwaarden kan worden afgelegd, doet geen afbreuk aan het gegeven dat een bevel om het grondgebied kan worden afgeleverd wanneer de betrokkene een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Het weze herhaald dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, voor het verzorgen van de paarden voor de bvba T., over een dergelijke machtiging beschikte dan wel dat hij hiervoor vrijgesteld was.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging en daarop toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 8° van de

Vreemdelingenwet om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, of dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Het feit dat hij op het moment van de bestreden beslissing nog beschikte over een aankomstverklaring luidens dewelke hij wordt toegelaten tot verblijf tot 1 november 2017, staat de toepassing van deze bepaling niet in de weg.

2.4.5. De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS